

Sygn. akt II KO 18/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 20 kwietnia 2017 r.,

w sprawie **B. S.**

oskarżonego z art. 226 § 3 k.k., art. 190 § 1 k.k.

wniosku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt IV K (...)

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. postanowieniem z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt IV K (...), wystąpił o przekazanie opisanej wyżej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że akt oskarżenia skierowany przeciwko B. S. dotyczy czynów z art. 226 § 3 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k., popełnionych na szkodę M. M. - Sędziego Sądu Rejonowego w Ł. będącego jednocześnie Wiceprezesem tego Sądu. Zdaniem Sądu, okoliczność ta uzasadnia wystąpienie z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k., albowiem rozpoznanie tej sprawy zgodnie z właściwością miejscową przez Sąd Rejonowy w Ł. mogłoby skutkować powstaniem w opinii osób postronnych sytuacji niemożności bezstronnego rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w Ł. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, że przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś odstąpienie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobremu wymiarowi sprawiedliwości. Przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. może zatem nastąpić tylko wtedy, gdy w sposób realny występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy w danym sądzie.

Za takie okoliczności należy uznać sytuacje, które mogłyby wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w społeczeństwie nawet mylne przekonanie, podjęte jednak w oparciu o racjonalne przesłanki, że w sądzie właściwym miejscowo nie ma wystarczających warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68, z dnia 10 grudnia 1999 r., III KO 98/99, Prok. i Pr. 2000/Nr 3, poz. 7, z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNKW - R 2008, poz. 2072, z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, OSNKW - R 2008, poz. 2280*).

W rozważanej sprawie okoliczności faktyczne wskazane przez Sąd Rejonowy w Ł., a także analiza akt tej sprawy są tego rodzaju, że przemawiają za jej przekazaniem do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Należy do nich zaliczyć kontekst sytuacyjny powodujący, że z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości jest rzeczą niewskazaną, aby w przedmiotowej sprawie, dotyczącej oskarżenia B. S. o czyny popełnione na szkodę jednego z sędziów tego Sądu, będącym równocześnie Wiceprezesem sprawującym nadzór administracyjny nad sędziami mu podległymi, orzekali sędziowie tego sądu. Nie bez znaczenia jest także fakt, na który zwrócił uwagę wnioskujący Sąd. Mianowicie, pozostawienie tej sprawy w sądzie właściwym miejscowo prowadziłoby w razie niekorzystnego rozstrzygnięcia dla oskarżonego do tworzenia w publicznym odbiorze przekonania o orzekaniu w sprawie bezpośredniego przełożonego.

Z tych względów uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, Sąd Najwyższy przekazał ją do Sądu Rejonowego w Ł..

I.n